

Trudna do wykrycia przez rodziców- mowa bezdźwięczna.

Mowa bezdźwięczna, to specyficzny rodzaj zaburzenia mowy, który polega na nieużywaniu przez dziecko głosek dźwięcznych i zastępowaniu ich głóskami bezdźwięcznymi. W języku polskim mamy trzynaście par opozycji fonologicznych (głoska dźwięczna i jej odpowiednik bezdźwięczny): b - p, bi - pi, d - t, g - k, gi - ki, dz - c, dž - cz, dž - ć, w - f, wi - fi, z - s, ź - sz, ż - ś i właśnie one mogą one ulec częściowym, bądź całkowitym zaburzeniom pod względem dźwięczności. Ubezdzwięcznienie prowadzi do znacznego zniekształcenia budowy wyrazów, a nawet do zmiany ich znaczenia, dziecko zamiast „domek” wymawia „tomek”. Wyróżniamy mowę bezdźwięczną całkowitą i częściową, w której tylko niektóre głoski realizowane są bezdźwięcznie, np.: /w/, /d/, /b/. Często wystarczy wyćwiczyć korelację dźwięczności w obrębie jednej lub dwóch par, aby doszło do dźwięcznej wymowy, wcześniej wadliwie realizowanych głósek. Jeśli dziecko zamiast : „podaj mi bułkę i džem”, mówi: „potaj mi pułkę i czem” albo zamiast: „zobacz, zielona żabka”, mówi: „sopacz, śelona szapka”, to warto skonsultować się z logopedą. Przykłady całkowitej zmiany znaczenia wyrazów przy mowie bezdźwięcznej: trawi – trafi, zęby – sępy, koza – kosa, ziemię – siemię, nodze – noce, džemu – czemu, dzień – cień, bąk – pąk, bułka – półka, basta! – pasta, bomba – pompa, ubrać – uprać, bije – pije, data – tata, dama – tama, kody – koty, lody – loty, góra – kura, gości – kości, górnik – kurnik, graty – kraty.

Dodatkowo, przy bezdźwięczności często występuje obniżenie napięcia mięśniowego. Wargi i policzki dziecka są wiotkie, głos monotony, cichy, niewyraźny i bezbarwny. Warto zaznaczyć, że dziecko, które w młodszym wieku szkolnym nadal mówi bezdźwięcznie, zwykle ma problemy z czytaniem i pisaniem, gdyż pisze najczęściej tak, jak mówi. Mowa bezdźwięczna bywa trudna do usunięcia, wymaga długotrwałej terapii logopedycznej oraz systematycznej pracy w domu, gdzie zaangażowanie ze strony rodziców jest nieocenione.